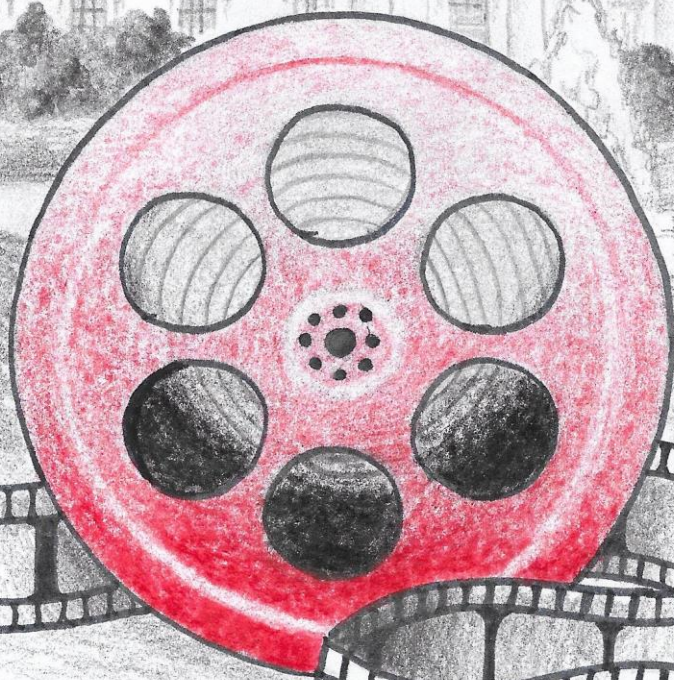

ČÍSLO 26

WALKKROVINY

ÚNOR 2017

REC

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček	- 3 -
Interview with Paul Mitchell and Sarah Wallis	- 3 -
Povídka	- 10 -
Em - čtvrtý díl	- 10 -
Cvokhaus - nová povídka formou deníkových zápisků.....	- 12 -
Rozhovor s učitelem	- 13 -
Post Scriptum	- 15 -
Za oceán a ještě dál do Silicon Valley	- 15 -
Komiks	- 19 -
Plesový rozhovor s Dominikou Laníkovou	- 24 -
Fejeton	- 27 -
Nejsem lenoch, pouze odpočívám!	- 27 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Drazí čtenáři,

je konec února a s ním přichází, jako každý měsíc, nové vydání našeho časopisu. I tento měsíc redakce tvrdě pracovala na tvorbě poutavého a exkluzivního obsahu. A na co se dnes můžete těšit? Kromě tradičních rubrik pro vás máme připravenou také jednu specialitku. V tomto čísle totiž najdete výjimečný rozhovor s producenty dokumentu "Inside Obama's White House". Dokument byl promítán také na našem gymnáziu a Sarah Wallis s Paulem Mitchellem byli ochotni poskytnout nám rozhovor nejen o natáčení jejich dokumentu. Časopis je tedy nabitý mnohými zajímavými rubrikami a mně nezbývá, než vám popřát příjemné čtení!

Jakub Jílek

Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček

I v tomto čísle se můžete začíst do básniček účastníků soutěže Sovičkiáda!

Myška a výr

Myška vedle **výra** leží,
ten však chvíli nepoleží.
Žvýká totiž **žvýkačku**,
kterou plivá do sáčku.

Žvýkačka už plesnivé,
že ji pořád **žvýká**.
Žvýká ji už čtyři roky,
myška už si **zvyká**.

Ona **žvýká** starý **sýr**,
co v popelnici našla.
Je už sice plesnivý,
ale pro ni bašta.

Jiří Krpec

Hlemýžď

Na paloučku v lese,
hlemýžď si dům nese.
Dvířka pečlivě si **zamyká**,
když s domečkem utíká.
Hmyz mu v běhu nevádí,
po **mýtině** uhání.

Jednoho dne však přišla děsivá zpráva,
že do šneka narazila **myš** zprava.
Sýček všechno sledoval,
na pomoc **netopýra** zavolal.

Záchrana se začala dařit
a **myš** ve svém úkrytu
mohla opět hospodařit.

Nikol Valentová

Brzké ráno

Plyne řeka, **plyne** tiše
nedaleko **Litomyšle**.
Sysel skáče po poli,
až **vyplašil sýkory**.

Slepýš ze svého **obydl**
pozoruje **sýčka**
a **netopýru** v jeskyni
se zavírají **víčka**.

Už je ráno, už je den,
rosa se tu **třpytí**
a vůkol jejich **příbytků**
roste luční kvítí.

Zuzana Nováčková

Sýček

Byl jednou jeden **sýček**,
co **bydlel** vedle kytiček.
Náhle však přiletěl **výr**,
chtěl ho sloupnout jako **sýr**.
Sýček ale utíkal a utíkal
a pár **myší** cestou posbíral.

David Rožek

Co se stalo v Litomyšli

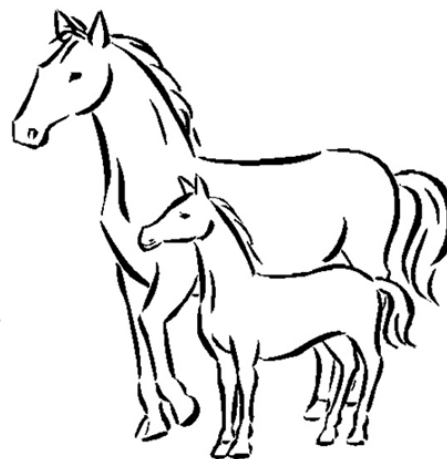
Slyšeli jste, co nového ve mlýně?

Kobyla má jedno malé hříbě.

A co se stalo v **Litomyšli**?

Tam na svět dvě hříbata přišly.

Adéla Zdobinová

Čeští býci

Nemohl přestat **žvýkat**.

To byl problém zdejšího **býka**.

Bydlel blízko **Volyně**,
v jedné malé dědině.

Nedaleko **Přibyslavi**,
žili **býci klopýtaví**.
Měli hrozný **zlozvyky**,
dělali furt **cavyky**.

Zato **býci z Kamýku**,
jedli rádi **babyku**.
Až pak **byli** zcela **sytí**
odjeli na Tahiti.

Alexandra Ropová

Interview with Paul Mitchell and Sarah Wallis

Jak je zmíněno již v úvodu, zde najdete rozhovor s vzácnými hosty našeho gymnázia. Jedná se o prestižní režiséry, tvůrce dokumentu "Inside Obama's White House", kteří studentům našeho gymnázia umožnili zhlédnout jeden z dílů této dokumentární série. Myslím si, že vše ostatní osvětlí medailonky a samotný rozhovor. Určitě si jej přečtěte!

Paul Mitchell, born in Boston, began working in television in 1986 for ABC News Moscow. Since 1990 he has lived in the UK producing award-winning films for the BBC, Discovery Channel, Channel 4, France Télévision, PBS, and National Geographic. His films have covered subjects as diverse as the

history of perestroika and rock and roll in the USSR to the fate of the orphans of Argentina's dirty war. The Death of Yugoslavia (1995) is no. 87 on the British Film Institute's list of the 100 greatest British television program of any genre ever to have been screened. Mitchell's films have won various awards including the DuPont Columbia Journalism, the Peabody, Emmy, BAFTA, Royal Television Society, New York Festival, and the Grierson awards.

Sarah Wallis is a multi-lingual documentary and current affairs film-maker with two and a half decades' experience, including eight in the BBC documentaries department. She is co-author of two acclaimed books on the World Wars, told through letters and diaries, *A War in Words* and *We Were Young and at War*. As well as directing *Obamacare*, the second film in the BBC series *Inside*

Obama's White House, Sarah has worked on Channel 4's ten-part series, The First World War, the BBC's People's Century (which won both the DuPont Peabody and Emmy awards for her episode, Master Race); and Homecoming, the documentary of Alexander Solzhenitsyn's return to Russia (Royal Television Society Award). A dual US-UK national (born in America to an American father and English mother), Sarah has lived in both countries and grew up with both cultures.

Tell me, what was the most important award for you? Is there any which you consider as a really great achievement?

Paul Mitchell: Well I like the awards, they are fun to get! The one that is called The gold baton, the DuPont one, was nice because they do not give it every year. Sometimes three or four years pass by and no one receives it. They only really give it away when they think something is important and that was for the series that was called The Death of Yugoslavia. That was a very very hard series to make, because it was in a war. One of the things was asking people to be reflective and explain what happened, trying not to be biased at the time when people were shooting at you. That was a nice one to be recognized for and results were good.

Sarah Wallis: And for me, the film Master Race (part of BBC series The People's Century) which I worked on, I suppose it was nice that it was picked out from the series as the one which won the award. But what means more now is that it is still around, Hollywood Museum in Washington still use it for teaching purposes and they still show it. After all these years, it is still relevant.

What is your personal specialization, do you have any exact topic that you focus on?

Paul Mitchell: In theory no. But when I talk with people who pay for the films, I always tell them: "I can do anything!" I suppose the truth is that I always loved history, and even if I am doing pop music or literature, history is always somehow involved. It is mostly about telling stories...

Sarah Wallis: I have done quite a lot of things but mostly from the serious end of things. I am interested in literature. What I do is mostly about people's lives and helping people to tell their stories.

When you were filming you definitely traveled a lot. Could you think about some really interesting places that you visited?

Paul Mitchell: It has changed a lot. I remember when I was in Bosnia for example, I was really out of contact, which in some ways was good because there was nobody to say "no" to you. Once we went to Sarajevo, and the city was under siege. We could not get through the usual road. We did not ask for anybody's permission but we took another road, we drove to the top of a mountain. We took all our equipment and we literally carried it through the forest into the city. And if you told BBC you were going to do that they would just say: "No, no, no! It is not allowed, because you did not pass around the safety check." And now it is different, I remember when we were in Pankisi Valley which is near Chechnya, it must have been around 2001 and I remember somebody in London sending me text message about something banal. It was first time that I realized that no matter where the place was, you were connected.

Sarah Wallis: That's right. I also remember a time when I was given one of the very first mobile phones. It was huge. And the ringtone was the same as when the battery went dead. So I could never work out whether it was ringing,

whether it was going dead or so. Thanks to that I carried with me lots of coins and I kept going to phone box stalls and in the office they said "We've rang you many times and you do not pick it up! We have given you this equipment!" and I was like "It is really heavy!" I kept leaving it in the car and so on. That transition changed it all, now you can look people up, but I still like talking to people when searching for information and making them trust you. For example, offices are quite now but they used to be really noisy when everybody was calling to some people.

We will head back to The White House for now. I guess this question is pointing on Mr. Mitchell, tell me, from where did the idea of making this documentary come?

Paul Mitchell: I was in Washington in 2010 and there was one of these big demonstrations of the Tea Party (conservative political movement). I was working on something else but was just curious about what are those people like and what is happening in that crowd. I had a BBC Press pass so I could get to the front row of the demonstration where the press was. The crowd was almost entirely white people, and they were all old, sixty to ninety years old, but three hundred thousand of them. Same day I went out to visit my brother who lives in Washington, came home very late, and it was a Saturday night so people were going out to the clubs, mostly young people. You got many different combinations, black boys with white girls, young ones with older ones, all mixed up. And I just realized, this country is in the middle of big change and I should make something about it. Somehow I thought Barack Obama was key to it because he was the symbol of this change.

So I suppose that then you phoned BBC and started shooting it...

Paul Mitchell: Yes, and they said "There is two million dollars, go make it Paul!" Obviously it was not that simple. Actually, I spent two years writing a proposal and doing research for BBC. Unfortunately a lot of this has to do with money, it is expensive to make, expensive to collect all broadcasters, etc.

Sarah Wallis: And you can't make it until all of it is in place.. I came onboard once it was really fully happening which was July 2014 (4 years after the original idea), so I started participating on actual content.

Both of you were in roles of directors, could you make it clear what it means to be a director of documentary?

Sarah Wallis: In this case, most of it is interviews. This project is particularly collaborative. There is not lots of filming because it is mostly interviews and archives.

So all interviews in this documentary are made by you?

Sarah Wallis: Not all of them, some are archives. Sometimes it is obviously someone giving a speech, some of them you might not know that it was not our interview, and a couple of them look like ours where somebody said something but they did not say it directly to us.

Paul Mitchell: But at the end, from the first bid of the film to the last bid of the film, there is hundreds of small decisions. Like "Should this picture last for twenty seconds or twenty two seconds". Lot of this is about feeling, about its rhythm.

Sarah Wallis: And the dialog is almost like drama, somebody says something you add something and it stops it. Shaping those scenes takes a long time.

Paul Mitchell: Yeah, all of that deciding at the end should be the work of the director.

What did the work in The White House look like? What is your favorite memory of working there?

Sarah Wallis: For me, my favorite moment is when people start trusting you while they are talking to you. I did the interview with Nancy Pelosi and she quite misunderstood a few of my first questions. You can see that in someone's eyes, and I was little bit scared from that. But at the end of the interview you could see that she was feeling comfortable and trusting. And it's that moment when somebody switches from not trusting to trusting.

Paul Mitchell: I remember some silly moments. We had two principal camera operators, who were both women and one of them really loved animals. She was always taking selfies everywhere. We were walking in the White House between two buildings and Obama's dog Bo walked by. She was so...I can't describe how excited she was. She was like: "Bo! It is Bo! Bo!" and I sent a text to my daughter and she texted back "Where is the picture?" and I said to Sheila who was the camera "We did not take a picture!" and Sheila was like: "I know! I am so crappy! I am supposed to be good at camera!" We both saw Bo and none of us took a picture! Also we tried to pat him and the secret service said just: "Do not touch the dog." ...

There are other documentaries about Obama and his influence on USA, in which way do you consider your documentary different?

Paul Mitchell: What we are trying to do is that we try to treat the audience like grownups. We try to say: "This is the best of what people told us, this is how it fits together. Now you have to choose what you think." We do not say: "You have to think this.." We were also not afraid to let complicated things be complicated.

Looking back at your work and at the reactions of the audience, what do you think you achieved?

Sarah Wallis: I love when people laugh, even if it is something serious...

Paul Mitchell: It is always fun making things because you are not normally showing things to the audience. Twitter is nice, because you can see when things are broadcasted while seeing people writing about it. And they are not your friends, when you invite someone for a screening people are usually polite, but on Twitter...they are not. And that is great! It is like The Master Race, which is still being played. Or there is a film I made in Chechnya, which I sent to a participant who was working at the State Department, and he liked it and sent it to the Secretary of State and the Secretary of State sent it to the president, George Bush was president at the time. And I thought that George Bush will not read anything so it was easier to send him something he could watch.

And for the end, my standard question. Do you have any message for students at our school?

Sarah Wallis: Keep asking good questions! There were lots of good questions at the screening.

Paul Mitchell: Somebody there asked, “how we chose to do this”, and the only thing I can say is that what you end up doing in your life is usually not what you expected to happen. Keep yourself open and ready to grab things when they come.

Jakub Jílek

Povídka

Em - čtvrtý díl

Bylo ticho. „Promiň. Nechtěla jsem... . Neměla jsem to vytahovat.“ Zvedl hlavu a usmál se na mě. „Ne. To je dobrý. Měla bys to vědět. Víš Em, mám tě rád. Seš fakt milá holka a i když tě znám jenom chvíli myslím, že tě miluju.“ Usmála jsem se polichoceně. Naklonila jsem se k němu a políbila ho. On mi to opětoval a já už na nic jiného nemyslela.

Zasněně jsem přemýšlela. Možná tak moc, že jsem se z toho snění probírala, až když přede mnou stála jakási osoba. Hrklo ve mně, když jsem zjistila, že je to Seb. „Užíváš si to?“ řekl. Já jsem si toho však nevšímal. „Hele nepřijde ti pro tebe trochu starej?“ dotíral. „On... . Není pro mě starej.“ řekla jsem nejistě. „Vážně. Víš vůbec kolik mu je?“ Když uviděl můj prázdný výraz, ušklíbl se. „To jsem si mohl myslet. 20.“ Cože? 20? „Zatím co by sis dělala vysokou on už by pracoval a nakonec tě přežije...“ To co říká vůbec nedává smysl. „Chceš už se vrátit?“ Poprvé se mě na to zeptal. „Co bys myslel?“ Ušklíbl se a naklonil se ke mně. „Užij si film“ zašeptal a zmizel.

Přesně tam, kam sahala Sebova silueta, se objevila Joshova tvář. Vyplnila stín a zmatek, který po sobě Seb zanechal a to doslova. Naplnila mě láskou a klidem. „Jsi v pohodě?“ řekl s úsměvem na tváři jako by na tom bylo něco vtipného. „Jak dlouho jsem byla mimo?“ Otočil se a koukl se na hodiny za sebou. „Asi deset minut. Stává se ti to často?“ Teprve teď jsem si uvědomila, že sedím na jednom z těch kožených křesílek ve společenské místnosti. „Maximálně pětkrát denně.“ řekla jsem tiše. Možná jsem se za to styděla. Za to číslo které nejlépe vystihovalo můj každodenní život. Nikdy se mi nestalo, že bych usnula méně než třikrát denně. Když jsem byla menší nevěděla jsem, co je realita a co ne. Neusínala jsem tím podivným spánkem. Prostě BUM! Sen. Bum! Realita. Bylo to opravdu těžké. Na druhou stranu, lepší si myslet, že v realitě jsou velicí sloni, chodí po ulici a schovávají se za domy, než poznat nudnou, šedivou realitu bez kouzel, bez slonů, bez divných kluků na ulici.

„Hele, nechtěla by ses se mnou kouknout na film?“ zeptal se. „Takže rande, jo?“ Kývl. „A jaký film to bude?“ Šlo vidět, že mu dává práci vymyslet něco, co by bylo záživné jak pro kluka, tak i pro holku. „Co takhle horor?“ usmál se aby

zakryl nervozitu. „Tak jo.“ souhlasila jsem a koukla se na hodiny za Joshovou hlavou. „Už je za 5 minut tři čtvrtě na jednu už jsme měli obědvat!“ zakřičela jsem. „Co tak zmatkuješ? Vždyť na oběd můžeme jít později.“ řekl nechápavě. „To nepochopíš. Ahoj.“ Dala jsem mu pusy. „Ahoj. Tak ve čtyři u mně v pokoji, jo?“ Otočila jsem se. Už jsem byla u dveří. „Jo!“ křikla jsem.

Po obědě jsem nevěděla, co mám dělat. Do čtyř je ještě hodně času. Lehla jsem si na postel. Jak jsem to mohla vydržet? Dřív, když jsem ještě Joshe neznala, jsem se nikdy nenudila. Možná bych mohla jít za Joshem dřív. Ale abych nevypadala jako stíhačka. Buď budu stíhačka nebo se budu nudit. Vybírám první možnost.

Vyšla jsem s pokoje a vyběhla po schodech. Zarazila jsem se když jsem tam uviděla Joshe, jak se hádá z nějakým mužem. Ten muž je asi doktor Hill. „Pokud ty prášky nebudeš brát, možná se odtud nikdy nedostaneš. Nikdy nenajdeš uplatnění jako producent, ať se tvůj otec snaží sebevíc!“ zaslechla jsem. Lidé kolem se na ně otáčeli. Doktor Hill opravdu křičel. „Vždyť jsem tady v nemocnici. Můžete vyzkoušet, co to se mnou dělá!“ zakřičel Josh, ale ne tak hlasitě jako doktor Hill. „Já vím co to s tebou dělá. To už jsem mohl vidět v zimě. Na horách.“ řekl doktor trochu klidněji. Nepřijde mi správné, jak s Joshem mluví. „To už je lepší, nechat tě doma s léky, než tady a bez nich. I když to už jsme taky zkoušeli. Prostě ne! Mé poslední slovo!“ řekl. No, spíš zaječel. Josh se zklamaně otočil a uviděl mě.

„Jak dlouho tady stojíš?“ zeptal se mě svým nejistým tónem. „Proč? Co je tak divného na tom, že už nechceš prášky?“ řekla jsem. „Proč je na tebe tak zlý?“ Přišel ke mně a objal mě. „Stejná otázka mě napadá na tebe.“ zašeptal mi do ucha. „Kdo by na mě měl být zlý?“ zatvářila jsem se nechápavě. „Život.“ řekl tiše a bez dalších slov odešel.

..pokračování příště

Kristina Anežka Hlavinková

Cvokhaus - nová povídka formou deníkových zápisků

(VAROVÁNÍ! TENTO PŘÍBĚH JE FIKTIVNÍ A VEŠKERÁ PODOBNOST SE SKUTEČNÝMI OSOBAMI ČI SITUACEMI JE ČISTĚ NÁHODNÁ!)

Neděle 31.8.

Do háje! Už od zítřka zas budu muset chodit do tý pakárny. Dalších deset měsíců s těma cvokama, co všechno ví, všechno znají, neudrží ruku dole, všude byli třikrát, od všeho mají klíče a nechápou, že je i někdo, kdo nemá potřebu podlízat každému výše postavenému a bonzovat na někoho, kdo si tu šed' chce nějakým způsobem zpříjemnit. Ale jde to vůbec zpříjemnit? Už jsem zkoušel všechno, vyrývání karikatur do školních zdí, parodování těch bachorů, co nás mají něco naučit a ne jenom rozdávat moudra, ale bylo to marný. No nic, budu to muset nějak přežít.

Pondělí 1.9.

Tak už je to tady! Všichni nastrojení jak nějací panáci, límečky pečlivě zapnutý, palice nagelovaný, no prostě šaškárna. Vrchní totál měl zas ty svý projevy, jakože doufá, že se nám letošní rok vydaří, že se budem chovat k oboustranné spokojenosti a kdesi cosi. Kulový! Jestli nám zas budou vtoukat do hlavy ty samý kraviny, který sotva kdy k něčemu použijeme, tak pochybuju, že ta spokojenost bude oboustranná. Po jeho projevu nastoupil školní pěveckej sbor a vyloudil ze sebe asi šest písniček, z toho u dvou jsem usnul, u třech jsem hledal školního psychologa a u poslední mi pukaly uši. Fakt už chyběl jenom šašek a pár cirkusovejch slonů, jezdicích na koloběžce.

Úterý 2.9.

Dneska to byla víceméně žvanírna. Asi po stopadesátý nám odrecitovali školní řád (jako by se tam něco změnilo) a pronášeli výchovný kecy, jakože na okna se nesahá a neskáče se z nich, nůžky nejsou vhodnej kontaktní prostředek atd., jako bychom byli padlí na hlavu. Oznámili nám, že k nám nastoupí nová holka (aspoň něco, co mě probudilo) a šlo se domů. Zbytek dne jsem proflákal po městě a zabíjel nudu. Ještě že už je to jenom rok. Do tý doby se tam nějak protluču a pak už mi to všechno bude jedno.

Martin Dobeš

Rozhovor s učitelem

S novým kalendářním rokem se na naší škole událo pár změn. Někteří učitelé odešli, jiní zase přišli. A tak jsem se rozhodla položit několik otázek nové tváři na naší škole, Mgr. Lence Mekyskové, pokud se chcete dozvědět více, čtěte dál.

Kde jste studovala? Doporučila byste danou školu studentům?

Studovala jsem nejprve na zdejším gymnáziu a poté Filozofickou fakultu UP v Olomouci. Obě instituce bych studentům určitě doporučila, neboť poskytují kvalitní vzdělání. Na zdejším gymnáziu mě angličtinu učila paní profesorka Pokorná a částečně i paní profesorka Spurná. Mou třídní učitelkou byla paní profesorka Koutná, která mě taky učila češtinu.

Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jaký jste měla tehdy vztah ke studiu?

Vzpomínám na ně moc ráda, nejen proto, že to bylo naše mládí a období prvních "opravdových" lásek, ale právě tehdy byla možnost věnovat se i více tomu, co nás opravdu baví, v mém případě to byla angličtina a čeština. Nezapomenutelné zážitky z tohoto období mám díky první studentské výměně v r. 1992, kdy jsem měla možnost poprvé vycestovat do Anglie a dva týdny pobývat s anglickými studentkami v dívčí internátní škole Benenden v Kentu.

Jaký máte názor na zdejší studenty?

Jsou to aktivní mladí zvědaví lidé, kteří mají obrovský vědomostní potenciál, jejich elán mě v každé odučené hodině nabíjí spoustou energie ... Chtěla bych jim do profesního života popřát, ať je nadšení neopouští, ať je neopouští pocit, že je stále co objevovat...

Věděla jste vždy, že chcete učit? Proč jste se rozhodla právě pro tuto profesi?

Samozřejmě že, asi jako všichni, jsem měla v průběhu času spoustu snů, ještě na základní škole jsem měla sen stát se zpěvačkou, zpívala jsem spolužákům na školních besídkách a hrála divadlo... Ale přitom jsem spolužáky doučovala

češtinu – to bylo mé druhé já. Někdy v tu dobu jsem zaslechla písničku od Madonny a natolik mě v jejím podání angličtina uchvátila, že bylo jasné, že budu mít co do činění i s angličtinou. Přihlásila jsem se pak do kroužku angličtiny, pak souběžně s gymnaziálním studiem jsem navštěvovala i jazykovou školu, a tak nějak to vše postupně vyústilo ve studium mého oboru... Angličtinu jsem začala vyučovat v době studia na vysoké škole.

Která vlastnost/dovednost je podle Vás podmínkou dobrého studenta?

Podle mě je nejdůležitější zvědavost a radost z poznávání. S dostatečnou pílí je možné dosáhnout vysněného cíle. Pro někoho může tímto cílem být složení maturitní zkoušky, pro jiného to znamená přijetí na vysokou školu a studium oboru, který ho zajímá...

Když máte volný čas, jak ho nejraději trávíte?

S rodinou. S dětmi společně sportujeme, jezdíme na výlety nebo se podíváme na nějaký hezký film.

Veronika Voglová a Lenka Mekysková

Post Scriptum

Za oceán a ještě dál do Silicon Valley

Tento měsíc vám přinášíme rozhovor s absolventem GJW Jiřím Šimšou. Studoval počítačovou vědu na Masarykově univerzitě v Brně a studium zde zakončil magisterským titulem.

Ve studiu pokračoval za oceánem na Carnegie Mellon University, kde získal doktorský titul. Jeho pobyt tímto v Americe neskončil, naskytlo se mu zde několik zajímavých pracovních příležitostí, a tak žije v USA dodnes. Také získal několik ocenění (Computational Thinking Program Funding Award, Fulbright Science and Technology Award aj.) a v současné době pracuje jako softwarový inženýr v Silicon Valley.

V několika následujících řádcích vám prozradí nejzásadnější rozdíly mezi ČR a USA, také popíše proces přijetí na Carnegie Mellon University a na závěr nebude chybět ani malý vzkaz pro vás. Přeji hezké čtení.

1. Mohl byste našim čtenářům přiblížit Vaši současnou profesi? V čem Vaše práce spočívá?

Pracuji jako softwarový inženýr pro “startup” v Silicon Valley. Pokud člověk pracuje jako softwarový inženýr u velkých IT firem (např. Google, Facebook nebo Microsoft), tak je jeho hlavní pracovní náplní návrh, implementace, testování a údržba softwarových systémů a validace návrhů a implementaci jiných softwarových inženýrů. U menších firem je náplň podobná, ale člověk má více příležitostí zabrousit do jiných oborů. Já jsem k mé současné firmě nastoupil jako jeden z jejich prvních zaměstnanců a během mého působení jsem měl možnost: prezentovat na mezinárodních průmyslových konferencích, mít na starost výběr uchazečů o inženýrské pozice, mít na starost technickou koordinaci spuštění prvního firemního produktu, komunikovat s uživateli a

zákazníky při řešení jejich požadavků, mít na starost plánování produktů a plánování a exekuci inženýrských prací.

2. Předtím jste ale pracoval pro společnost Google, jak jste se k takové příležitosti dostal? Co bylo předpokladem pro získání takového pracovního místa?

K příležitosti pracovat pro Google jsem se dostal díky mým doktorským studiím na univerzitě Carnegie Mellon. Tento studijní program je v USA považován (společně s podobným programem na univerzitách MIT, Stanford a Berkeley) za nejlepší doktorský program v informatice a pro jeho absolventy není problém získat zaměstnání u kterékoliv z předních technologických firem. Díky spolupráci mezi výzkumnou laboratoří, jejíž jsem byl členem, a Googlem jsem měl během svých studií možnost opakovaně absolvovat odbornou stáž v Googlu. Po dokončení studií jsem měl pracovní nabídky od Googlu, Facebooku, Amazonu, Twitteru a Oraclu a já se rozhodl pro Google především díky dobré zkušenosti během stáže.

3. Proč jste se rozhodl studovat počítačovou vědu? Měl jste pro tento obor předpoklady již na gymnáziu? Jaký jste byl tehdy student?

Můj otec je profesí inženýr a díky němu jsem měl od dětství možnost pracovat s počítači. Pokud si dobře vzpomínám, tak můj první počítač byl Atari a na základní škole jsem se z časopisu ABC učil programovat v jazyce BASIC. Místo programování jsem ale většinu času trávil hraním počítačových her a pro informatiku jsem se rozhodl, protože jsem se si myslel, že se naučím, jak se počítačové hry tvoří.

Předpoklady pro studium informatiky jsem měl, ale v době, kdy jsem se pro studium informatiky rozhodl, jsem to nevěděl, protože jsem si myslel, že informatika je programování. Informatika má ale mnohem blíže matematice (která mi na gymnáziu šla), zatímco programování je “pouze” praktická aplikace informatiky. Člověk nemusí studovat informatiku, aby se naučil programovat, a zároveň člověk může vystudovat informatiku, aniž by se naučil programovat, tak tomu alespoň bylo na Masarykově univerzitě v době, kdy jsem tam studoval.

Jakým jsem byl studentem, se spíš zeptejte profesorů, kteří mě učili, pár jich na gymnáziu stále působí (např. Mgr. Müller, Mgr. Mlateček nebo Mgr. Střídecký). Pokud si dobře vzpomínám, tak jsem studoval “s vyznamenáním”, ale občas to bylo i se štěstím.

4. *V ČR jste studoval na Masarykově univerzitě, zde jste získal bakalářský a magisterský titul, pro ten doktorský jste si ale jel až do USA, proč tak daleko? Na základě čeho jste vybral danou školu?*

Rozhodnutí odejít do USA byla souhra okolností. Po dokončení navazujících magisterských studií informatiky jsem měl rozestudovaná bakalářská studia ekonomie, byl jsem přijat k doktorským studiím informatiky (obojí na MU) a zároveň jsem na částečný úvazek pracoval pro brněnskou softwarovou firmu Grisoft. Jinými slovy, nebyl jsem rozhodnutý, co v životě dál.

V tu dobu jsem se dozvěděl o možnosti ucházet se o stipendium pro doktorské studium v USA a tato možnost mě zaujala. O stipendium jsem si požádal a úspěšně prošel národním i mezinárodním kolem výběrového řízení. Podmínkou pro úspěch v mezinárodním kole bylo mimo jiné i úspěšné přijetí ke studiu na univerzitě v USA. Upřímně řečeno jsem toho v té době o univerzitách v USA moc nevěděl, takže jsem si přes internet vyhledal pět nejlepších doktorských studijních programů v USA a podal si přihlášky. Jednou z těchto škol byla i Carnegie Mellon v Pittsburghu, který jsem znal díky jejich hokejovému týmu. A protože jsem během studií na MU pracoval na výzkumné oblasti, jejíž zakladatel působil na Carnegie Mellon, tak jsem se rozhodl právě pro tuto univerzitu.

5. *Bylo pro Vás těžké zvyknout si na tamní život? Jak byste popsal zásadní rozdíly ve srovnání s ČR?*

Prvních pár let v USA bylo bezpochyby to nejtěžší období v mém životě a upřímně řečeno jsem byl velice blízko tomu si sbalit kufry a vrátit se do ČR. Studium bylo mnohem náročnější než na Masarykově univerzitě a díky mé zaneprázdněnosti mi poměrně dlouho trvalo adaptovat se na místní poměry a vybudovat si zázemí a kruh přátel.

Srovnávat USA a ČR není jednoduché, protože jsem většinu posledních deset let strávil v USA, takže nevím jestli rozdíly, které vidím, jsou rozdíly mezi USA a ČR nebo se jedná o rozdíly v čase.

V porovnání s ČR je USA mnohem různorodější, a to ať už z hlediska etnického, kulturního či názorového. Toto platí především pro velká města, jejichž populaci tvoří lidé ze všech koutů světa. Konec konců drtivá většina Američanů jsou přistěhovalci nebo potomci přistěhovalců.

Další rozdíl je v komunikaci. Například běžný pozdrav “How are you?” doslovně znamená “Jak se máš?”, ale v podstatě jde o “Dobrý den”. Komunikace v USA je mnohem “přátelštější” (např. tykání nebo používání křestních jmen). Jde ale pouze o rozdíl v syntaxi, ne v semantice. To, že vás v USA někdo oslovuje křestním jménem nebo se vás ptá, jak se máte, neznamená, že je váš kamarád.

Do nedavné doby také platilo, že narozdíl od ČR stál v čele USA prezident, který nedělal svým občanům ostudu v zahraničí.

6. Obdržel jste International Fulbright Science and Technology Award, jaké byly podmínky pro získání této ceny?

Podmínkou pro získání tohoto stipendia bylo podání přihlášky a úspěšné absolvování národního a mezinárodního kola výběrového řízení. Součástí přihlášky byl doklad o dosaženém vzdělání včetně výpisu známek, výsledky testu TOEFL, výsledky testu GRE, průvodní dopis, odborná esej a pět doporučujících dopisů.

7. Jak vypadá Váš život dnes?

Žiji běžným životem třicátníka. Přes týden chodím do práce a o víkendu relaxuji s rodinou a přáteli. Zhruba jednou za rok přiletím navštívit rodinu v ČR a rád poznávám nová místa. V posledních několika letech jsem například navštívil Havaj, Peru, Nový Zéland, Fidži a Singapur.

8. Máte na konec nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Člověk se učí celý život, vzdělání otevírá nové možnosti a za úspěchem je 1% nadání a 99% dřina.

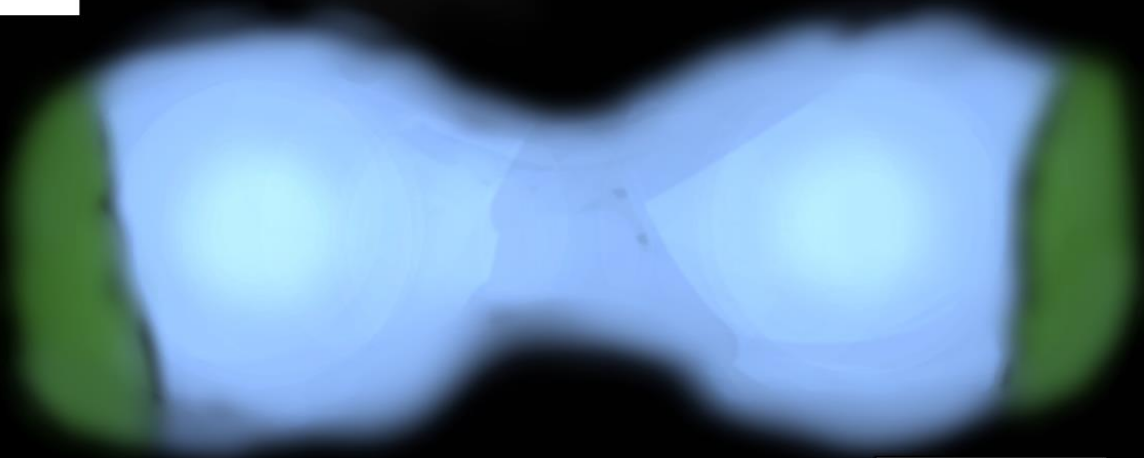
Veronika Voglová a Jiří Šimša

Komiks

Ahh...

Co to?...

...Moje hlava...

Co se stalo?

Spadli jsme?

Kde to jsem?

Bolí mě celé tělo...

Už vím...

...Spadli jsme...

...Určitě jsme spadli...

...Jinak bych se neválel po zemi...

...Stromy...les?

...Spadli jsme v lese?

Musím zjistit, kde jsou ostatní

Jak na tom jsou...

...Jestli tady vůbec jsou...

Musím vstát...

...Rychle...

Co...

Co to...

Co to k sakru je?!

Tolik zraněných!?

Celá loď na padrt'...

Je třeba jim pomoci...

Musíme vymyslet plán...

...Musíme...

...Přežít.....

Pokračování příště...

Plesový rozhovor s Dominikou Laníkovou

Povedlo se nám přinést vám postřehy z maturitního plesu GJW zprostředkované maturantkou a organizátorkou plesu v jedné osobě. O plesu nám bude vyprávět Domča Laníková.

Jaký má pro tebe maturitní ples význam?

Gymnázium bez reprezentativního maturitního plesu, by nebylo gymnáziem. Je to pro mě každoroční vzácnost a zpestření studijních dnů. Maturitní ples jsem zažila ze tří pohledů. Jako pomocník při organizaci plesu, jako divák a letos jako maturant. A musím uznat, že z pohledu maturanta jsem si to užila nejvíc. Nyní už vím, že maturitní ples pro mě znamená honosně strávit večer se spolužáky, rodinou a přáteli.

Mohla bys popsat, jak letošní maturitní ples probíhal?

Ples se konal jako každým rokem v budově KaSC Prostějov. Mezi prvními se samozřejmě shromažďovali maturanti a učitelé, potom hosté. Můžu podotknout, že letos bylo opravdu "narváno". Taneční skupina BUĎ ZuŠ zahájila ples dokonalým vystoupením, přímo k tématu plesu - **Mozart**. Po zahájení následoval do puntíku připravený nabitý program. Jednotlivé třídy si připravily vystoupení a hned záhy poté následovalo slavnostní stužkování studentů. Přípitek, focení a tanec s rodiči. Samozřejmě tohle nemohlo chybět. Nesmíme opomenout skvělou hudební skupinu „Kanci paní Nadlesní“ a moderátory. Nadále k programu patřilo losování tomboly a další taneční vystoupení skupiny Free Dance. Nakonec nesmělo chybět půlnoční překvapení. Tento rok dokonce dvojnásobné.

Jak se podle tebe lišil tento maturitní ples od toho loňského?

Snažili jsme se zařídit, aby se na ples dostali opravdu všichni, co měli zájem. Proto jsme vybojovali dva salónky navíc a určený sál pro studenty mohl být k dispozici dalším zájemcům na ples. Bylo k dispozici okolo 100 lístků víc než minulý rok. Dále můžu říct, že letos mohli vidět na pódium opravdu všichni. Ochranka kočírovala lidi tak, aby každý viděl. Navíc jsme ještě měli posilu

v šatnách, aby nebyly velké fronty na uschování oblečení. Bylo více barů s pitím i jídlem.

Jako jeden z organizátorů jsi měla na starost mnoho věcí, co bylo pro tebe nejtěžší?

Na začátek musím říct, i když jsme byly celkem čtyři třídy, které se měly na všem dohodnout, tak všechno dopadlo, jak mělo. Nejhorší pro mě byla vzájemná komunikace mezi jednotlivými třídami. Jsem typ člověka, co musí mít všechno hned udělané a sepsané. Musím především poděkovat mé spřízněné duši Dominikovi Petýrkovi. Spolu jsme všechno vyřešili a zvládli.

Jak celkově hodnotíš ples, byly nějaké nedostatky, nebo něco, co naopak předčilo tvá očekávání?

Ples hodnotím na jedničku s hvězdičkou. Prostě „Když se to umí, je to hudba.“ – slova paní učitelky Sadílkové. Jako jedinou věc můžu vytknout dolní fotokoutek, který se nám v průběhu plesu začal rozpadávat. A co předčilo mé očekávání? Všichni maturanti byli včas tam, kde zrovna měli být. Jak na zahájení, stužkování, tak i na půlnoční překvapení. Díky tomu mi spadl kámen ze srdce.

Udělal bys teď něco jinak?

Ano, ale to už jsou jen drobnosti a formality...

Máš nějaké rady pro budoucí maturanty ohledně plesu?

Vymyšlené dobré téma, které se dá dobře propracovat (výzdoba, lístky, hudba). Všechno si rozvrhnout a rozdělit mezi dobrovolníky na plesovém výboru. Sehnat si moderátora a fotografy včas, protože pak můžou být v jiném městě na jiném plese. A ověřit si kvalitu a věci po finanční stránce. Všechno je to o té komunikativnosti. Dále bych doporučila v jejich zájmu nacvičovat maturitní představení v předstihu ve vlastním čase, protože málo kdy se sejde třída v plném počtu. Určitě se nebojte obrátit se na nás, nebo na učitele. Všichni vám rádi pomůžou.

Jak se lišila nálada vás, maturantů, pár dní před a po plese?

Týden před plesem se neřešilo nic jiného než ples. Všichni se těšili a plánovali, jak si ples užijí. Do toho ladění detailů, chystání a nacvičování. Další týden po plese byl trochu horší, ale bylo vidět, jak se všechny třídy stmelily a vyprávěly si příběhy a zážitky z plesu, které jim už nikdo nevezme.

Jakub Jílek a Dominika Laníková

Fejeton

Nejsem lenoch, pouze odpočívám!

Každý z nás určitě už ve svém životě měl nějaký ten den, možná dokonce i měsíc, kdy se mu nechtělo vůbec nic dělat, nejspíš tak akorát válet se v posteli a všechny své dennodenní strasti hodit za hlavu.

Pro jednou si říci-to můžu udělat zítra, dnes to nechám být.

Samozřejmě, všichni se jednou za čas musíme umět trošku rozmazlovat, ale je správné kvůli tomu zanechat všech svých povinností?

Někdo by možná mohl tvrdit, že ano. Vždyť-co je na tom tak špatného? Dělá to přece každý! Trocha relaxování ještě nikdy nikomu neublížila.

Zároveň je ale důležité, stanovit si jisté meze, hranice, které za žádných okolností nepřekročíme.

Pokud by se tak stalo, nedalo by se zde už více mluvit o odpočinku, nýbrž o čisté, nefalšované lenosti.

Kdybychom se ustavičně povalovali na gauči a přecpávali bychom se balíčky s chipsy, ničeho bychom nedosáhli.

Ať už člověk chodí do práce, či do školy, nemohl by docílit takových výsledků bez pořádné dřiny.

Sedět celé dny zavřený doma nikdy nikomu žádný úspěch nepřineslo.

Naneštěstí i samotné lenosti nelze občas zabránit. Kolikrát si to ani neuvědomujeme, ale každý člověk ji jednou za nějaký ten čas pocítí.

Právě jste pojedli a všude je špinavé nádobí, ale vy ho jdete umýt až o hodinu později? Tak to je lenost.

Měli byste se začít učit na test, ale neustále to odbíjíte slovy Ještě deset minut a potom s tím už vážně začnu? Lenost!

Co nás vlastně vede k tomu, abychom v jednom kuse lhali sami sobě a odkládali plnění našich povinností na dobu neurčitou?

Na stoprocentně správnou odpověď na tuto otázku zřejmě nepřijdeme, ovšem k jejímu řešení se můžeme alespoň z části přiblížit, pomocí jistých podnětů, které z lenosti vyplývají.

Položme si tedy trošku jinou otázku-Jak vzniká lenost?

Stále docela obtížné na zodpovězení, přesto už o něco jasnější, nemyslíte?

Podle mě vzniká převážně z častého nechutenství k právě prováděné činnosti. Pro objasnění bych opět ráda použila příklad se psaním školního testu. Jestliže vás daný předmět zajímá, máte velkou šanci, že na tu židli během dne doopravdy dosednete a něco se naučíte.

Pokud do sebe ale máte naházet vědomosti o třiceti stránkách ze předmětu, jež je vám zcela cizí, jaká si myslíte, že je vaše pravděpodobnost úspěchu? A to je přesně ono!

Takže lenosti tedy předchází nechutenství. A co dál?

Rozhodně únava. Měli jste špatný den a vyčerpáním padáte na všechny kusy nábytku, jen abyste se co nejrychleji doplazili do postele? Potom jste našli další podnět k vaší neobvykle vysoké podrážděnosti pohnout prstem.

Nesmíte si ale plést lenost a již výše zmíněný odpočinek.

Odpočinek, relaxování, to vychutnávání si klidu po tom, co odvedete svoji práci a zasloužíte si odměnu, je něco úplně jiného než to, když celé dny neděláte vůbec nic, v jednom kuse všechno necháváte na poslední chvíli a nesnažíte se to nijak změnit.

Každý z nás si za život trošku zalenoší, ale je nesmírně důležité, abychom tuto aktivitu neopakovali příliš často. Jednoho dne by se nám to totiž mohlo vymstít.

Zuzana Hadrová

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (3.A)

Redaktoři: Adéla Dostálková (2.A), Martin Dobeš (O4.A),
Veronika Voglová (3.A), David Majirský (3.A), Zuzana Hadrová
(O6.A)